

skulde jeg meget gjerne indrømme, at det vilde være ønskeligt, om man kunde have en Doms- magt — for hvilken jo Kongen i Grunden ogsaa stod i Spidsen paa Grund af den Stilling, hvori han altid maa staae til Doms- magten i Staten, — som kunde blive den, der først udtalte sin Formening i Sager af denne Art; men at søge denne Doms- magt i dette Dødblik i en endnu ikke født Rigsret — vilde efter min Mening være et ganske overordentligt Misgreb. Af en Rigs- ret, som endnu er usødt, fremkaldt ved en For- fatning, der ligeledes endnu er usødt, af denne dobbelte usødte Gjenstand skulde vi tænke os Domme udgaae, som skulde afgjøre vore Sa- ger; det forekommer mig at være et Misgreb og et dobbelt Misgreb, naar vi lægge Mærke til, at denne usødte Rigsret, saaledes som det hidtil er forstaaet og maa forstaaes her i Lan- det, maa blive en politisk Domstol, en Dom- stol, der altid til en vis Grad vil blive til ved de forskjellige politiske Magters Indflydelse, og det vilde være urigtigt, om det ikke var saa; men under et saadant uskabt Institut skulle vi ikke forsøge at indskyde hverken os eller endnu mindre dem, der ville faae mindre Ind- flydelse paa, hvorledes denne Rigsret bliver sammensat. Derfor troer jeg, at, om ogsaa et saadant Institut bliver oprettet, og om ogsaa en saadan Forholdsregel vil være nødvendig, gavnlig og ønskelig i Tidens Længde, saa skal man dog ikke nu gaae ind paa den. Enhver, som har lagt Mærke dertil, vil vide, at jeg for- længe siden har erkjendt, at der i Samstaten maa findes et eller andet Middel til at bringe disse Conflicter til Afgjørelse, om de fremtræde; men ligesaa overbevist som jeg er om, at der maa staaes noget Saadant tilveie, lige- saa dyb er min Overbevisning om, at det ikke gaaer an at fæste sit Dødblik paa en Gjenstand, hvis Bestaenhed, hvis Indret- ning og hvis egentlige Formaal vi endnu i dette Dødblik ikke kunne kjende. Jeg kan altsaa kun formode, at Fleertallet vil opretholde sin een- gang i Udvalget tagne Beslutning til at gaae ind paa en Bestemmelse af denne Art. Det ærede Medlem har søgt en Sammenligning i en tidligere Begivenhed, hvor man ønskede en Domsafgjørelse, nemlig i den saakaldte Tolv-

millions-Sag; men jeg troer, at det ærede Medlem har gjort Bankens Stilling i den Sag formegen Vre. Det var en Sag af en ganske anden Natur; det var ingen Conflict imellem Stater, som paa den Maade skulde afgjøres, og Domstolen var ganske anderledes stillet lige- overfor de juridiske Personer, som skulde ind- drages under denne Domstols Omraade, end ved de Sager, hvorom der her kan blive Tale. Noget af det, der hyppig forleder En til Misgreb paa den politiske Bane, er, at man henter sine Sammenligningspunkter fra det privatretlige Liv; det maa man vogte sig for; thi ellers kommer man i Almindelighed til at gribe feil. Bestatningsmagten, sagde det ærede Medlem, maa findes hos Fællesstaten. Ja, deri er Fleertallet enigt med ham, og det har Fleer- tallet jo udtrykt tydeligt ved at sætte netop den Bestemmelse, at vel Fastfættelsen men ikke Paaligningen af Pengemidlerne skal være hos Fællesstaten. Men lægger det ærede Medlem ikke Mærke til, at jeg bestatter ligesaa godt, naar jeg bestatter i een Sum, som ved at fordele Skatten paa de enkelte Skattegjen- stande i Staten, og naar det ærede Medlem søgte Begrundelsen for sin Anskuelse i de for- skjelligartede Bestemmelser, som findes i dette Forfatningsudkast og i Forfatningsudkastet for Sleesvig, og sagde, at Kongeriget Danmark var opstillet som Banquier, som den, der først skulde tilveiebringe alle Midlerne, og dernæst lade sig betale af de andre Statsdele, saa troer jeg dog, at det er en Misforstaaelse. Det er ikke i Fællesforfatningen, det staaer, at den Maade at afgjøre det paa, som er fastsat i § 26, hvortil han formodentlig sigter, skal følges; men det er en ganske simpel, hos os selv grundlovmæssig foreslaaet Regnskabs- metode for Afleveringen forud til Fællesstaten af disse Summer. Vor Aflevering til Fælles- staten vil jo altid beroe paa det samme Prin- cip, hvorpaa det beroer nu: vore $\frac{2}{5}$ imod Hertugdømmernes $\frac{2}{5}$. Det vil altid staae i vor Magt at fordrø en meget simpel Ting, som i den Henseende vil holde alle Prægrava- tionspørgsmaal borte, og det er nemlig en løbende Rente-Contocourant, at enhver Stats- deel for dens Indbetalinger til Fællesstaten faaer fra den Dag, den indbetaler, sin Rente